



နေ့ယင်ဖြူ

ပန်းမင်းသခင်



ပန်းချီမောင်ကျော်ညွန့် • အဖွဲ့

အခန်း (၁)

“သားစွန့်”

သတင်းစာပါ ခေါင်းစဉ်က တိုတုတ် ကျစ်လျစ်နေ၏။ စကား နှစ်လုံး တည်းနှင့် လိုရင်းကို ထိမိနေသည် ။ သူများ တကာတွေလို သားအဖြစ်မှ အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခြင်းဟု ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သုံးစွဲမနေတော့ပါ။ လိုရင်း တိုရှင်းဖြစ်နေခြင်းကပင်လျှင် တစ်ဖက်သား၏ သိလိုစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေတော့သည် ။

“ကျွန်တော်၏ သားတော်စပ်ခဲ့သူ၊ ထက်မြက် (မှတ်ပုံတင် အမှတ်၊ ယခု နေရပ် လိပ်စာ မသိ) ဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးအား ပြောဆိုဆုံးမ သူကောင်းပြုရန် စိတ်မရှည်တော့ပါ၍ လက်လျှော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ ၊ ငွေပေး ငွေယူ ကိစ္စများ တွင် ထက်မြက်သည် မည်သို့မျှ ပါဝင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း စီးပွားဖက်များ ၊ မိတ်ဆွေများ သိရှိရန် ကြေညာအပ်ပါသည် ။ ထက်မြက် အမည်နှင့် မှတ်ပုံတင် နံပါတ်ကို သိရုံဖြင့် ကျွန်တော် မည်သူ မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မည် ။ မိတ်ဆွေ မဟုတ်ခဲ့သူများ အတွက် စွန့်ပစ်သားဆိုး၏ ဖခင်ကို သိစရာ မလိုတော့ပြီ ဖြစ်ပါ၍ ဤကြော်ငြာ အောက်တွင် ကျွန်တော်၏ အမည် ကို မရေးတော့ပါကြောင်း”

“ဟောတော့ ဆန်းတပြားပြားပဲ၊ ကြော်ငြာကတော့ လက်ကုန်တ

ယ်”

ငွေပင်ဆင့်က သတင်းစာကို အပြန်အတိုင်းချ၍ မတ်တတ်ကလေး ထရပ်လိုက်သည်။ ။ သတင်းဆန်းတစ်ခုကို အရင်ဆုံး သိခွင့်ရလိုက်သည် မို့ အိမ်သားတွေကို ပြေး၍ ပြောရပါဦးမည်။

“ဖေဖေရေ ဆန်းတပြားပြား”

အထူးအဆန်းလေးတစ်ခုကို ပထမဆုံး ကြေညာခွင့်ရသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်တိုင်း စိတ်အရှည် ဆုံးထား၍ သည်းခံ ခွင့်လွှတ် နားဆင်ပေး တတ်သူက ဖေဖေမို့ ဖေဖေကိုပဲ အရင်ဆုံးအော်ခေါ် လိုက်၏။ မေမေဆို လျှင် အမြဲတမ်းအလုပ်ရှုပ်၊ စိတ်ရှုပ်နေတတ်သူ ပီသစွာ

“သွားစမ်းပါ ငွေပင်ရယ် တကယ်ဆန်းတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ ဆန်းတော့ကော သူ့ဘာသာသူ ဆန်းတာ၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီလို နေ ရာတကာ စပ်စုတာကို မေမေ မကြိုက်တာ၊ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေရမဲ့ အ ရွယ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု အဆူအမာန်လေး စွက်လာပါလိမ့်ဦးမည်။

“အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ဆန်းလိုက်တာနော်၊ ဖေဖေ တစ်သက်တာမှာ ဒီတစ်ခါ အဆန်းပြားဆုံးပဲ”

ဖေဖေသည် အဲသည် လို လိုက်လိုက်လျောလျော ရှိတတ်သည် ။ ဒါ တောင် တစ်ခါတလေမှာ မျက်နှာထားက မချို့မချဉ်နှင့် ပြုံးချင် ရယ်ချင်၊ လှောင်ချင် စချင် ပုံစံလေး ဖော်ထားသည် မို့ ဖေဖေကို ထုရရှိက်ရသေး သည် ။ အဲသည် အခါမျိုးမှာ ဘွားဘွားက မျက်စောင်းပျစ်ပျစ်ကြီးခဲကာ

....

“ဒီအရွယ်ထိ ကလေးလုပ်နေတော့ ဣန္ဒြေပိုင်းဆိုင်ရာမှာ လျော့ရဲတ

ယ်”

ဟု တည်တည်ကြီး ပြောချပစ်တတ်သေးသည်။ ။ ဘွားဘွားကို လွတ်အောင် ရှောင်ရပါမည်။ မေမေ့ကိုတော့ အထူးရှောင်စရာ မလိုပါ။ မေမေက တကူးတက လိုက်မရှာလျှင် တွေ့ဖို့ မလွယ်သည့် သူ ဖြစ်၏။ မေမေ့မှာ က အလုပ်အကိုင် အပေါက်အစတွေနှင့် ထာဝရ ရှုပ်ထွေးနေတတ်ပါ၏။

*

ရွှေပင်ဆင့်က ပွင့်လျက်ကလေး ဖြစ်နေသည့် သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်သည်။ ။ ငွေပင် သတင်းစာ ဖတ်သွားပြီနှင့် တူ၏။ သတင်းစာကိုဖတ်ပြီး နေရာတကျ ပြန်မပိတ်၊ ကြုံရာ စာမျက်နှာမှာ ပွင့်လျက်ကြီးထားပစ်ခဲ့တတ်တာ သည် အိမ်မှာ ဖေဖေကလွဲရင် ငွေပင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ ။ ပြောပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ၊ ဘယ်တော့မျှ မနာယူတတ်ပါ။

“ဖေဖေလည်း နယူးစိမ့်ကို ဖတ်ပြီး ရောက်တဲ့ စာမျက်နှာမှာ ဒီအတိုင်း ဟပြကြီး ချထားခဲ့တာပဲ၊ ငွေပင်က အဖေတူသမီး”

ဟု ဖေဖေ့ကိုပါ ဆွဲထည့်တတ်သည်။ ။

ငွေပင်ပြောတာ ဟုတ်နေသည် မို့ ဖေဖေက ရယ်နေ၏။

“အဲဒီအတွက် ကျုပ် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲစွာ လိုက်သိမ်းပေးနေရတာ”

မေမေကြားလျှင် မျက်ခုံးလေး တွန့်တွန့်ချိုးလျက် ဝင်ပြောတတ်သည်။ ။ ဘွားဘွားကကျတော့ မြေးမ စည်းကမ်းမရှိတာကို နည်းနည်းကလေးမှ ကြည့်မရဘဲ သူ့သားကြီး အသက် ငါးဆယ်ကျော်

စည်းကမ်းမဲ့လျှင်တော့ ဟက်ဟက်ကြီး ရယ်၍ အချစ်ကြီး ချစ်နေတတ်
၏။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှ လူကြီးလူငယ်တိုင်း၏ ကိုယ်စီ အကျင့်စရိုက်
အားလုံးနှင့် လိုက်လျော ညီစွာ နေတတ်ရသူက ရွှေပင်ဆင့်ဖြစ်ပါ၏။ သ
မီးကြီးလေ။

“အယ် ကြော်ငြာပါ လာပြီ၊ မြန်သားပဲ၊ ဒီလောက် မြန်မြန်မပါနိုင်
ဘူး ဆိုထားလို့ ”

မေမေက သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ထားသည် ။ မေမေထည့်
ထားသည် ဆိုပေမဲ့ သတင်းစာတိုက်ကို ကိုယ်တိုင် သွားရသူက ရွှေပင်
ဆင့်ပါ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေအတွက် အမြတ် ခွန်ကိစ္စနှင့် ရုံးပြင်က
နား သွားရပြန်တော့လည်း ရွှေပင်ဆင့်ပါပဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ဝေ
ယျာဝစ္စ ဆိုတာတွေက ကြီးကြီးမားမား သေးသေးဖွဲဖွဲကလေးတွေ အား
လုံးပေါင်း ရေတွက်ရလျှင် ခြေဆယ်ချောင်း၊ လက်ဆယ်ချောင်းနှင့် မ
လောက်သည် မို့ ခြေချိုးဖို့ လက်ချိုးဖို့ လူပို လူလျှံ တော်တော်များများ
ထပ်မံ လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။ အဲဒါတွေအားလုံးကို မေမေနှင့် ရွှေပင်ဆင့်
လုပ်ရ သည် ။ ဘိုးဘိုးကကျတော့ တော်တော်ကြီးကို အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်
နေလို့ ၊ ဘွားဘွားကကျတော့ မင်းကတော်ဟောင်းကြီးပီသစွာ ဘယ်တု
န်းကမျှ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့သူမို့၊ ဖေဖေကကျတော့

“ပေါက်တတ်ကရတွေ ခေါင်းထဲ မထည့်ဘူး”ဆိုသည့် စကားကို လ
က်ကိုင်ထားသည့် အရာရှိကြီးဟောင်း ပီသစွာ အလွန် အရေးကြီးသည့်
သေရေးရှင်ရေးလောက်မှ အောက်လက်ငယ် သားတွေက တင်ပြလာလျှ
င် အမိန့်လောက်သာ ချတတ်သူမို့

“အသိဉာဏ် မပြည့်စုံ မဖွံ့ဖြိုးသော ယောက်ျားငယ်တစ်ဦးကို ကူညီ

စောင့်ရှောက်ရန် အမျိုးသားတစ်ဦး အလိုရှိပါသည်။ သည်းခံစိတ်ရှည်သူ ဖြစ်ရမည်။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန် ရမည်။ ရိုးသားယဉ်ကျေးရမည်။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်ရမည်။ အနည်းဆုံး အခြေခံပညာရေး အဆင့်ထိ ပညာသင်ကြားဖူးသူဖြစ်ရမည်။ အရည်အချင်းရှိလျှင် ရှိသလို လစာကို ထိုက်တန်စွာ ချီးမြှင့်မည်”

ကြော်ငြာ အောက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း မေမေ့နာမည်ကိုပဲ ရေးထားသည်။ ။ ဒေါ်တင်မေရီ (... ..)။ ကမ္ဘာအေး ဘုရားလမ်း။

ကြော်ငြာ ကတော့ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာခဲ့ပြီ။ လျှောက်ထားသူတွေက သည် နေ့ကိုပဲ ရောက်လာနိုင်၏။ လောကမှာ အလုပ်လက်မဲ့တွေပဲ သိပ်ပေါနေလို့ လား၊ လက်ရှိအလုပ်မှာ မပျော်ပိုက် သည် မို့ ဟိုခုန်သည် ကူးနှင့် အလုပ်ပြောင်းလွှဲချင်သူတွေပဲ သိပ်များ နေလား မပြောတတ်ပါ။ ဟိုတစ်ခါ မေမေ့ပန်းခြံအတွက် အလုပ်သမား မိန်းကလေးတွေ ခေါ်တော့လည်း သတင်းစာသမားက နောက်ကျကာကိုယ့် ကြော်ငြာ တောင် ကိုယ် ပြန်မဖတ်ရသေးမီ အလုပ်လျှောက်သူတွေက ခြံဝ လျှောက်ဝင်လာလိုက်ကြတာ လေးငါးယောက်ပူးကြီးများ တောင် ဆုံနေသေးသည်။ ။

အဲသည် တုန်းကတော့ မေမေ့ ကိုယ်စား ရွှေပင်ဆင့်က လက်ခံတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ။ သည် တစ်ခါတော့ မေမေ့ဆီ တိုက်ရိုက်ပို့ပေးမှ ဖြစ်မည်။ လာလျှောက်ထားမည့်သူက လူပျိုလူရွယ် ယောက်ျားသားတွေ ဖြစ်မှာလေ။

*

ဖေဖေကားကို တဝီဝီ မောင်းရစဉ်က ‘ကားမောင်းရခြင်းဆင်းရဲ’ကို

ညည်းညူခဲ့ဖူးပါ၏။

လက်ရော၊ ခြေထောက်ရော၊ မျက်စိရော၊ နားရော၊ နှာခေါင်းလည်း မကျန်ဘူး။ ဘယ်နေရာက ညော်နံ့ထွက်နေမလဲ ရှုကြည့်ရတာ သည် လောက် ခက်ခဲ လက်ဝင်တဲ့ အလုပ်။

ဖေဖေက တစ်နေရာရာ ခိုင်းပြီဆိုလျှင် လုပ်မပေးချင်တာက များ သည် ။ ကားမမောင်း တတ်ခင်က ကားမောင်းချင်လွန်းလို့ ၊ ဖေဖေ ခိုင်းချင်သလိုခိုင်း၊ ကားသာ မောင်းတတ်လျှင် ကားနှင့် ချည်းမောင်း၍ လုပ်ပေးပါမည် ဟု ရဲရဲကြီး ပေးခဲ့သော ဝန်ခံကတိကို အတိအလင်း ပယ်ဖျက် လိုက်ခဲ့၏။

“ဘွဲ့ရရင် ဒရိုင်ဘာလုပ်စားမယ်ဆို”

ကားမောင်းချင်လွန်းလို့ သူများ တကာတွေ ကားလေးတစီး မောင်းကြတာကို အားကျလွန်း လို့ ၊ ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်း၍ သွားချင်ရာသွားနိုင်သည့် ဝိတိကို စားသုံးချင်လွန်းလို့ ကားမောင်း သင်ပေးပါ၊ လိုင်စင်လုပ်ပေးပါ ပူဆာခဲ့ရတာ၊ ဖေဖေက ဆယ့်ရှစ်နှစ် မပြည့်သေးလို့ စောင့်ဦး ဆိုတာကိုပဲ စိတ်မရှည်ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ သူငယ်ချင်းတချို့၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် မပြည့်ဘဲ အိမ်ကကားကို တက်မောင်းကြတာတွေ အားကျလိုက်ရတာ၊ ဖေဖေ့ကို ပြောတော့ ဖေဖေက

‘ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ အလုပ်၊ ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ရ’ ဆိုသည့် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တောင် ထုတ်ခဲ့ရတာ။

‘သားက ကားမောင်းတာ ဝါသနာကိုပါတာ၊ ဘွဲ့ရရင် ဒရိုင်ဘာပဲ လုပ်စားမယ်၊ ဒရိုင်ဘာ လခတွေလည်း ကောင်းမှ ကောင်း’ဟု ပြောခဲ့ဖူးတာကို၊ ဖေဖေက ပြန်မေးတော့လည်း ခပ်တည်တည် ခပ်စူစူနှင့်ပဲ၊ ကိုယ့်အပြစ် မရှိသလို၊ ကိုယ် မပြောခဲ့သလို နေပစ်ခဲ့သည် ။ ကားမောင်းတ

တံၣ်ၣ်ၣ် အသက်စေၣ်ၣ် သုံးလေးလလောက် မောင်းပြီးကတည်းက

‘ကားဆိုရင် ကြောက်ပါပြီ’ဟု အောင်မယ်လေးဗျာ် ဩချၣ်ၣ် အော်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

‘ကုန်းကြောင်းလျှောက်မယ် ဖေဖေ’ဟု ချည်း ပြောခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ မလျှောက် ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကားမမောင်းချင်ပါဘူး၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ချင်တယ် အော်ရင်းကပဲ ကား စတီယာရင်နှင့် လက်နှင့် ပြတ်လပ်သည် ဟူၣ်ၣ် မရှိခဲ့ပါ။

ခုတော့

‘ကားစတီယာရင်ဆိုတာ လက်စွပ်နဲ့ ဘယ်ကွင်းက ပိုကြီးလဲ’မေးရမလို ဖြစ်နေပြီ။ စတီယာရင်ကို အောက်မေ့ လွမ်းဆွတ်စွာ တမ်းတနေရပြီ။ ။ ဘတ်စ်ကားထဲမှာ လူကျပ်၊ လက်မှတ် ရောင်းက ဟောက်၊ ကိုယ့်ခြေထောက်သန့်သန့်ပေါ် ဖိနပ်နှင့် တက်နင်းကြ၊ ခုတော့ ကားကို မုန်းခဲ့မိတာ နောင်တအရကြီး ရမိပြန်၏။

ဘဝဆိုတာ သည် လိုပဲ အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်လေသလား၊ ကိုယ်ကပဲ ယောက်ျားဖြစ်ပါ လျက် ပျော့ညံ့လွန်းစွာ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်တာလား တွေးကြည့်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမကြီးက ကျယ်ပြန့်သလောက် ရှည်ပြော၏။ စီးနေမကျသည် မို့ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင် မှားဆင်းတော့ သွားချင်သည့်နေရာနှင့် အလှမ်းဝေးကာ ခြေတညောင်းကြီး လျှောက်နေ ရတော့သည်။ ။

ဒါတောင် ကျော်သိုက်ဦးခေါ် အဲလ်ဘတ်ဆိုသည့် ခွေးကောင်ဘူးရှိက ကုန်းကြောင်း လျှောက် ပြီး ဝင်လာသည့် သူငယ်ချင်းကို ဆီးကြိုချင်ပုံမလား မသေချာသေးပါ။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်လို့ က တော့ ငါ့ကားပေါ် ဖင်ဂျွတ်တက်အောင် စီးခဲ့တဲ့ ကောင်ဟု ဆိုကာ တင်ပါးကို သုံးလေးချ

က် လောက် ဆောင့်ကန်ပေးခဲ့မှ ဖြစ်မည်။ လောကကြီးဆိုတာကလည်း အခက်သား။ မာယာများ သတဲ့ ။ ‘လောကမာယာ’ဆိုတာ ရှိသည် တဲ့ ။ ဟိုတစ်လောကပဲ ရုပ်ရှင် စိန်ရတုသဘင်အတွက် အနုပညာရှင် တွေနှင့် တွေ့ဆုံခန်းမှာ ဒါရိုက်တာ ရွှေခုံးဘီအောင်က လောကမာယာကို နားလည်သည့်သူတွေမှ ‘အတွေ့’ကို ရိုက်ကူးနိုင်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားတာ ကြည့်လိုက်ရသေးသည် ။

ဖေဖေတစ်ယောက် လောကမာယာ အဖြာဖြာကြားမှာ နစ်ချောကူးခပ်ရင်း ယက်ကန် ယက်ကန်များ ဖြစ်နေရှာမလား။

“ဟ”

ကိုယ်က ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေရသည် ။ နေကလည်း ပူသန့်န့်။ ဟိုရှေ့ဝေးဝေးဆီမှာ ကိုယ့် ဘက်ဦးတည်ပြီး လာနေတာ အိမ်ကကား၊ အဲ ဖေဖေကား။ ခုတော့ သူများကား ဆိုပါတော့။ ကားက ခဲပုပ်ရောင်မို့ အမည်းဖျော့လေး၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ခဲပုပ်ရောင် ကားတွေ အများကြီး ရှိသည် ။ အမျိုးတူထဲမှာ ကို အရောင်တူရှိနေ၏။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်ကားကိုယ်တော့ မှတ်မိသည် ပဲ။ နံပါတ် ဖတ်စရာ မလိုပါ။ ခဲပုပ်ရောင် နစ်ဆန်းလော်ရဲလ်ကား ဆယ်စီး တန်းစီပြီး မောင်းချလာခဲ့၊ နံပါတ်တွေ တပ်မလာခဲ့နှင့်၊ ဟောဒါ ကိုယ့်ကားဟု လက်ညှိုးထိုး၍ ရွေးနိုင်သည် ။ ခု ရှေ့မှာ လာနေတာ အိမ်ကကား။

ကိုယ် ကားမောင်းတတ်၊ လိုင်စင်ရပြီးကတည်းက ဖေဖေ မမောင်းတော့သလောက်မို့ ခါတိုင်းဆို သည် ကားကိုမောင်းလာသူမှာ ဖေဖေ မဖြစ်ဖို့ ကများ သည် ။ ခုတော့ ဖေဖေဖြစ်ဖို့ က များ မည်။ ဒရိုင်ဘာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည် ။ ဒရိုင်ဘာ မောင်းလာတာ ဆိုလျှင်တော့ ကားထဲမှာ ဖေဖေသော်လည်းကောင်း၊ အန်တီ အငယ်စားလေးသော်လည်း

ကောင်း ပါနိုင်၏။ မည်သူနှင့်မျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပါ။ မတွေ့လိုပါ။

‘ဟေ့ကောင် ဘယ်လဲ’ဟု လည်း အမေးမခံနိုင်ပါ။ အတွေးတွေ ကသာ ရှည်လျားလျက် ခြေလှမ်းတွေကကျတော့ သွက်လှသည် ။ ခြံတံခါးရွက်ကြီးနှစ်ခုလုံးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့် ခြံထဲ သို့ အရောက်ဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေတော့သည် ။ ခဲပုပ်ရောင် အမည်းဖျော့လေး၊ ခုလောက်ဆို ခြံရှေ့က ဖြတ်မောင်းသွားရောပေါ့ဟု တွေးရင်း ခြံတံခါးတိုင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆိုင်းဘုတ် ပေါက်စလေးကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့သေးသည် ။

‘ပန်းမင့်သခင်’.... တဲ့ ။

ပန်းဘုရင်တို့ ၏ သခင်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပေါ့လေ။



“ကျွန်တော်.... မော်လွန်းပါ”

နာမည်ကို အရင်ဆုံး ပြောပြလိုက်သည် ။ ဆွေမျိုးစာရင်းကို အစအဆုံး ရွတ်ပြလိုက်သည် ။ တော်စပ်ပုံများကို ရှင်းပြလိုက်သည် ။

“စာရထားတာတော့ ကြာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေမပြတ်သေးလို့ ချက်ချင်း ထွက်မလာနိုင်ခဲ့တာပါ”

“ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတာ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးပဲ ဖြစ်သင့်တယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ရှေ့က လူကြီးတွေတုန်းက စိတ်ဆိုးခဲ့ ရန်ဖြစ်ခဲ့လို့ တို့တွေလက်ထက်ထိ ဆက်ပြီး သွေးကွဲနေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ

“မော်လွန်း ခုလိုလာတာ အန်တီက ဝမ်းသာတယ်၊ ဘွားဘွားကြီး

တွေ့ရင်လည်း ဝမ်းသာရှာမယ်၊ မေမေက အသက်ကြီးလာတော့
ဆွေမျိုးအရမ်းမင်တယ်”

ဦးကျော်ဆင့်က သူ့ ဆွေမျိုးပေမဲ့ နှုတ်နည်းနေ၏။ ဘာပြောရမှန်းမ
သိ၊ ခုမှ တွေ့သည့် တူ ဝမ်းကွဲကို နေကောင်းလား မေးပြီးကတည်းက စ
ကားစ ပြတ်သွားသည် ။

“မင်းအဖေ နေကောင်းလား၊ မင်းအမေ နေကောင်းလား”

သည် မေးခွန်းကိုလည်း မေးဖို့ မလိုတော့ပါ။ သူ ပြောသွားပြီးပြီ။ ကို
ယ့်နှမတော်သူ သူ့မိခင်က ဆုံးပြီ။ သူ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုထား
သည် တဲ့ ။ ဟိုးရှေးရှေး ကိုယ့်အပေါ်က မျိုးဆက်တွေမှာ စိတ်တွေဆိုးပြီး
ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေကလည်း ပြန်နူးသင့်သည့် ‘ချေးခြောက်’တွေ
မဟုတ်ပါ။ ပြောစရာစကား အကြောင်းအရာရှာရင်း ရှာရင်း ဘ
ယ်လိုမှ မရနိုင်ဘဲ တိတ်တိတ်ကြီး ငူနေတော့လည်း မဖော်ရွေဘူးဖြစ်မှ
စိုးရသည် ။

ဒေါ်တင်မေရီက သူ့ဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုး မရွေးတမ်း
စကားမဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိဖန်ပြော တတ်သူဖြစ်သည်ဟု သည်
တစ်ကြိမ်ပဲ ကိုယ့်ဇနီးကိုယ် အထင်ကြီးစွာ စိတ်ချပေးလိုက်သည် ။
ကျေးဇူးတင်လိုက်သည် ။

“ဒီလျှာကိုတော့ ဆုချရဦးမယ်”

ကျိတ်ဆုံးဖြတ်ရင်း ဒေါ်တင်မေရီ ပြောသမျှ တဟဲဟဲပဲ ဝင်ရယ်ပေး
နေ၏။ စင်စစ် မော်လွန်းက ကိုယ့်တူဝမ်းကွဲ၊ ဆွေမျိုးချင်းလည်း ပြန်
ဆက်ရင်း ရန်ကုန်မှာ သူ့ကိစ္စဝိစ္စတွေအတွက် လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိလို့
လာရင်း တည်းခိုရင်း နေထိုင်မည်ဆိုတာ ကျေနပ်ဝမ်းသာပေမဲ့ ပြောစ
ရာ စကားကျတော့ ရှားပါးနေရတော့သည် ။

“မေမေမှာ ခွဲတဲ့ အတိုင်း ဆွေမျိုးချင်း ပြန်လည်ဆက်သွယ်ချင်တာလည်း ပါပါတယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ နေစရိတ် စားစရိတ်က ကြီးတော့ ဆွေမျိုးအိမ်ကပ်နေရမှာ လည်း အားနာတယ်။ ကိုယ့် ဘာသာလည်း အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း မငှားနိုင်နဲ့၊ နှစ်ဖက်ခွဲပြီး ခက်နေပါပြီ”

မော်လွန်းက လက်ဝါးချင်းပွတ်လျက် အားတောင့်အားနာ ရယ်၍ ပြော၏။

“မဟုတ်တာပဲ”

ဦးကျော်ဆင့် တစ်ခွန်းဝင်ပြော၏။

“ဒီမှာ တော့ ပျော်သလောက်နေနိုင်ပါတယ်။ စားအိုးကကြီးတော့ လူတစ်ယောက်တိုးလာလို့ မသိသာဘူး၊ ဟင်းတစ်တုံး ပိုချက်စရာမလိုပါဘူး”

“အဓိကကိစ္စတွေကတော့ ဖေဖေခိုင်းတာတွေပါ။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုကတည်းက သားအဖချင်း သိပ်အဆင်မပြေတော့ သူခိုင်းတာလေးတွေ လုပ်ပေးချင်တာပါပဲ”

မော်လွန်းက ဘာကိစ္စဟု ဖွင့်မပြောပါ။ သူ့အဖေကိစ္စတဲ့ ။ အဲသည်သူ့အဖေနှင့် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသလို သည် ဘက်ခြမ်းမှ မကျေနပ်ချက်တွေက သူ့ အဘိုးမှ စကာ သူ့အဖေထိ သက်ရောက် ကျဆင်းသည် မို့ ဦးကျော်ဆင့်က ကိစ္စကို အသေးစိတ် မမေးတော့ပါ။ ကိုယ့်နှမ ဆုံးပြီး နောက် မိန်းမ ယူတော့မည့် ယောက်ဖအကြောင်းကိုလည်း မသိချင်တော့ပါ။

“သုံးလေးငါးလဆိုသလို ကြာချင်လည်း ကြာနိုင်ပါတယ်။ အလွန်ဆုံးပေါ့၊ တစ်လလောက်နဲ့ လည်း ကိစ္စပြတ်နိုင်ပါတယ်”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ လေးငါးခြောက်လ လာ

တည်းတာ ဘာအရေးလဲ၊ အားမနာနဲ့ ၊ သားသားအတွက်လည်း အဖော် ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပုညတင်ကလေးအကြောင်းလည်း ကြားထားပါတယ်”

“သူ့ကိုကြည့်တဲ့ ကောင်လေးကို မကြိုက်လို့ ချက်ချင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရတယ်၊ ကလေးကို အရွယ်နဲ့ မလိုက်တာတွေ တောင်သင်မြောက်သင်လုပ်လို့ အခုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာ ထည့်ပြီး ခေါ်ထားတယ်”

“ခန့်ပြီးပြီလား အန်တီ”

“ဟင့်အင်း ကြော်ငြာ တောင် ဒီနေ့မှ ပါတာ”

“မခန့်ရင်လည်း မခန့်နဲ့ တော့လေ၊ ကျွန်တော် ရောက် လာပြီပဲ”

“နေပါစေ၊ မင်းမှာ လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် ဆိုတော့ တာဝန်ပိမယ်၊ သားသားက အချိန်ပြည့် လူလိုနေတာ”

“ကြားရရုံနဲ့ တင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံတဲ့ အတွက် လည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ရီလေးက သဘောတော့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ အကျွေးအမွေး လည်း သဒ္ဓါကြည်ဖြူပါတယ်၊ ရှိသမျှအလုပ် လည်း ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်သူ့အတွက်မှ ချန်မထားဘူး၊ ကျုံးလုပ်တာပဲ၊ ပါးစပ် တစ်ပေါက်တော့ အစွမ်းကုန်ပွင့်ပြီး လျှာက တော်တော် အလှုပ်အယမ်းများ တယ်၊ ပူညံ့ပွစိ ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့ ပဲ လိုပါတယ်ကွာ၊ ကျန်တာတော့ အိုကေပဲ”

“မော်လွန်း မင်းဦးဦးက အဲဒီလိုပဲ လူသစ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တိုင်း အန်တီကို အပုပ် ချတယ်”

“သူ့မှာ ဆင်ခြေတစ်ခု လက်ကိုင်ရှိတယ်ကွ၊ လက်လှုပ်ရလို့ ပါးစပ် လှုပ်တာတဲ့ ”

“လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး လား ဦးဦး”

နုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့် ဦးကျော်ဆင့်အတွက် ခုမှ သူပြောချင်သည့် စကားခေါင်းစဉ်ရသွား တော့သည်။ ။

“မင်းပြောတာက စကားပုံလေ၊ အလုပ်လုပ်မှ ထမင်းစားရတာကိုပြောတာ၊ သူကကျတော့...”

ဒေါ်တင်မေရီက သူ့ခင်ပွန်းကို လက်ဝါးလေး တယမ်းယမ်း ကာပြ သည်။ ။

“ကျွန်မပြောမယ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တယ်၊ ဒီလိုလေ.... မော်လွန်းရယ်၊ အန်တီလက်နှစ်ဖက် ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေချရမလား စဉ်းစားတယ်၊ လုပ်နိုင်လွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သနားတယ် ... အလုပ်တွေလုပ်ရ လွန်းလို့ ၊ ပန်းခြံတစ်ခြံ စိုက်ပျိုးရေးဆိုတာ နည်းနည်းနောနော တာဝန် မဟုတ်ဘူး

“ဒီလက်ကလေးနှစ်ဖက် လှုပ်ရလွန်းတော့ မောတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်၊ ကိုယ်က အမောဆိုပြီး ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဇိမ်ကျနေတဲ့ သူ တွေကျတော့ ကျောက်ရုပ်လို ငုတ်တုတ်ကြီး....

“အဲဒါ စိတ်တိုလာရော၊ ပွစိပွစိပြောရော၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ၊ လက် လှုပ်ရလို့ ပါးစပ်လှုပ် တာလို့ ”

“မနာလိုတာပါ၊ အေးအေးနေတတ်တဲ့ သူက ကိုယ့်ဘာသာ ငြိမ်းချမ်း တာ၊ သူကိုယ်တိုင်က အေးအေးမနေနိုင်လို့ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေတာ၊ ကို ယ်က အငြိမ်မနေနိုင်တိုင်း သူများ အငြိမ်နေတာကို မနာလိုဖြစ်တာ”

“ဝဋ်ကြွေးပေါ့ မော်လွန်းရယ်၊ ဘဝအဆက်ဆက်က အကုသိုလ်တွေ ပါလာလို့ အလုပ်လုပ်ချင် စိတ် ဗီဇနဲ့ မွေးလာရတာ၊ အလုပ်တွေ့ရင် ဘယ်သူ့အလုပ်မှ စောင့်မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကောက်လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဦးဦးနဲ့ အန်တီ စကားရည်လှပွဲကျင်းပမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က အချိန်မှတ်ပြီး အခမ်းအနားမှူး လုပ်ပေးမယ်”

ရယ်သံလေးတွေ ထွက်လာသည်။ ။

“မင်းပျော်မှာ ပါ”

ဟု ဦးကျော်ဆင့်ကပြောသည်။ ။ ဤအိမ်မှာ အဘိုးအဘွားနှစ်ဦးက ဦးကျော်ဆင့် မိဘတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ အိမ်ပေါ်အဆင်းအတက် အဝင်အထွက် များ တာက ဒေါ်တင်မေရီ ဆွေမျိုးတွေပဲ ဖြစ်၏။ သွားလိုက်ကြ၊ လာလိုက်ကြ၊ ကျွေးစရာ ရှိလားကျွေး၊ ပေးစရာရှိလားပေး၊ သည် ကလည်း ယူသွား၊ စားကြသောက်ကြ၊ ခေါ်ခိုင်းလည်း ရသည်။ ။ အဲသည် လို တရုန်းရုန်းဖြစ်နေသည့် ဆွေမျိုးတွေကို ဦးကျော်ဆင့် အားကျသည်။ ။

ယခု သူ့ဘက်မှ ဆွေမျိုးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ ဦးကျော်ဆင့် ဆီးခင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ။ ဆွေစဉ်မျိုး ဆက် ရွတ်ပြနိုင်ရုံနှင့် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် တူ ဝမ်းကွဲကို တရင်းတနီး ကြိုဆိုလက်ခံမိတော့သည်။ ။

“ဒီအိမ်မှာ ရီလေးပြီးရင် အာဏာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်ကွ၊ သူက သမီးကြီး ရွှေပင်ဆင့်တဲ့ ၊ သူ့အမေလိုပဲ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့ မပြတ်ဘူး

“သူကကျတော့ တစ်မျိုး၊ လူငယ်ဆိုတော့ အဖေတို့ အဘွားတို့ အဘိုး

တို့ ကို ပွစိပွစိပြောလို့ မဖြစ်တိုင်း မျက်နှာကို ဆယ့်ခြောက်ခေါက်လောက် ချိုးထားတော့တာပဲဟေ့

“မျက်နှာကြောကတော့ ဘာတင်းသလဲ မမေးနဲ့ ၊ သူ့အမေကလည်း အဲဒီမျက်နှာကြောကိုမှ ကြိုက်လွန်းလို့ ဆိုပဲ၊ ချီးကျူးရတာ အမောသား”

မော်လွန်း ရယ်နေ လိုက်လေ၏။

★

“ပန်းဝယ်မလို့ လား”

ငွေပင်ဆင့် နှုတ်သွက်ပစ်လိုက်၏။

“သုံးတော့သုံးတတ်တယ်နော်၊ ပန်းတစ်ပွင့် ဆင်းရောင်းဖော် မရဘူး”

ဟု ကဲ့ရဲ့ သည့် ဘွားဘွားဆီ ပိုက်ဆံတွေ ယူသွားပြလိုက်ဖို့ ပန်းရောင်းရန် စောင့်ချောင်းဖို့ စိတ်ကူးထားတာ ကြာပြီ။ ပျင်းနေရတာနှင့်ပဲ ဆန္ဒက အကောင်အထည်မပေါ်ခဲ့သေးပါ။ သည် နေ့မှ တိုက်ဆိုင်စွာ

ဖေဖေ့ကို သတင်းထူးပြောဖို့ လိုက်ရှာရင်း ပန်းပင်တွေထဲများ ရောက်နေလားဟူ၍ သစ်ခွခြံ ထဲမှာ လာရှာတာ။ ဖေဖေ့ကို မတွေ့ဘဲ ပန်းဝယ်သူနှင့် တိုက်ဆိုင်စွာ ကြုံလိုက်ရတာ။ တော်တော် စောစောက စိတ်ကူးတွေ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဖြစ်ရတော့သည် ။

“လာကြည့်ပါ၊ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်လား”

ယောက်ျားကြီးမို့ သူကိုယ်တိုင် ပန်ဖို့ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်

“အဲ ... ဟုတ်ကဲ့”

“သတို့ သမီး လက်ကိုင်ပန်းရော၊ သတို့ သမီးနဲ့ အပျိုရုံတွေ မိသားစု
ထဲက မိန်းမသားတွေပါ ပန်ဖို့ လား”

သစ်ခွတွေမို့ ငွေဖလားကြီးထဲ စိုက်ထိုးလေ့ မရှိကြပါ။ တန်ဖိုးက
ကြီးလွန်းသည် ။ ပန်းအိုးတွေ ပန်းခြင်းတွေ ပန်းတိုင်တွေကျတော့ ဂန္ဓ
မာတို့ သစ္စာပန်းတို့ ထဲ နှင်းဆီနှင့် ရော၍ ထိုး တတ်ကြတာများ သည် ။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လောက်ဖိုးယူမယ်လို့ ကန့်သတ်ထားတာရှိလား၊ ဒါမှ မဟုတ်
စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ကျသင့်သလောက် ရှင်းမှာ လား၊ ဒီလိုပါ ဘယ်ရွှေ့ဘ
ယ်လောက်ပဲ သုံးမယ်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားရင် အဲဒီအတိုင်းအတာအတွ
င်းမှာ အကောင်းဆုံးဘောင်ဝင်သွားအောင် ကူညီဖို့ ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် သုံးမှာ လဲ၊ အဲ ပြီးတော့ တချို့ကျ
တော့ အဝတ်အစားနဲ့ အရောင်တူ ပန်ချင်ကြတာ၊ သင်္ဃေသာ အဝတ်အ
စားအရောင်မရွေးတာ၊ တခြားသစ်ခွတွေကျတော့ အရောင်တူပန်ကြမှာ
လေ”

“ရပါတယ်၊ ဘာရောင်ဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“ခုဖြတ်ပေးရမှာ လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ကြိုက်ရွေးဦးမလား”

“မရွေးတော့ပါဘူး”

“ဘယ်လောက်ဖိုး ဖြတ်ပေးရမလဲ”

“အဲ”

ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ရှိသည် ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ကားလိုင်စင်ထဲ ညှပ်ထားတာ နှစ်ရာတန်က နှစ်ရွက်၊ ကိုးဆယ်တန်က တစ်ရွက်၊ ပြီးတော့ ဆယ်တန်သုံးလေးရွက် နှင့် ကျပ်တန်တစ်ရွက်ရှိသည် ။ စုစုပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်။ ခက်တာက အဲသည် တစ်ထောင်ကျော် ဆိုသည့် ပိုက်ဆံပမာဏ ပေါက်စလေးကို ဘယ်အချိန်အတိုင်းအတာထိ စောင့်သုံးနေရမည်မသိ။ နောက်ထပ်ရလာမည့်ပိုက်ဆံက ဘယ်မှာ မှန်းမသိ။

ဘုမသိ ဘမသိနှင့် သုံးပစ်လို့ ကလည်း မဖြစ်သေး။ တစ်ထောင်လောက်ရှိတာ သုံးလေးဆယ် လောက် သုံးလိုက်လျှင်တော့ ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ပန်းပဲ တစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ဝယ်လျှင်တောင် သုံးလေးပွင့်ဆိုသလို ရလောက်ရဲ့ ။ သုံးဆယ်ဖိုးလောက် ဝယ်လိုက်လျှင် ဆယ်ပွင့် လောက်များ ရမလားပဲ။ ပြီးလျှင် ဟိုကောင် အဲလဲဘတ်အိမ်သွားပြီးတော့ သူ့အမေကို အန်တီ အတွက်ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပေးလိုက်မည်။

“သုံးဆယ်ဖိုးပေးပါ သုံးဆယ်ဖိုး”

မျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်၏။

ရန်ကုန်ဆင်းပြီး တစ်နေ့တည်း သိန်းချီသုံးပစ်လိုက်သည့် လော်ပန်ကြီးတွေ ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘယ်မျက်နှာပေးထားမလဲ တွေးရင်း အဲသည် ဂိုက်ကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပစ်လိုက်သည် ။ လက်ညှိုး ကွေးကွေးလေးကို မဆန့်ဘဲ ဟိုညွန့် သည် ညွန့်လုပ်တာ လက်ညှိုးဆန့်ပြီး ထိုးတာထက် ပိုပြီး စတိုင်ပါမှာ ဟု တွေးလိုက်၏။

“ရှင်”

“သုံးဆယ်ဖိုးလေ သတို့ သမီးက ဘယ်ပန်းနဲ့ လိုက်လဲ၊ သူ့အတွက်က တစ်ပွင့်ပေါ့၊ မိန်းမကောင်း ပန်းပန် တစ်ပွင့်တန် ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်လေ၊ အကောင်းဆုံး တစ်ပွင့်ပေါ့၊ လက်ကိုင်ပန်းကျတော့ နှစ်ပွင့်ပေါ့၊ စုံတွဲလေ ... စုံတွဲဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ အဟဲ ...”

ကိုယ့်ဘာသာ ရယ်ချင်လာသည် မို့ ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ဟ ကောင်မလေးက သူ့ကို လာကြွေပြနေတယ်များ ထင်လေသလား။ မျက်နှာက တင်းခနဲ စူပုံဆန်းလေ၏။

“ကျန်တာတော့ သူများ တွေ ပန်ဖို့ ပဲ၊ ကြည့်ပေးပေါ့၊ ဝေပန်ရအောင် ရောင်စုံခူးလိုက်”

ငွေပင်ဆင့် မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ကျတော့သည် ။

“ခူးလေ ခူးပါ၊ သုံးဆယ်ဖိုး၊ ငှက်ပျောဖက်နဲ့ တော့ ထုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဒီခြံမှာ ငှက်ပျောပင် မရှိဘူး”

ဘုဆတ်သံလေး ထွက်လာသည် ။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က လက်ပေါ်တင်သွားရမှာ လား”

“ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့”

“သတို့ သမီးဖို့ က တစ်ပွင့်”

“ဟုတ်တယ် သတို့ သမီးတွေ ဘယ်ပန်းပန်လဲ”

“ကတဲလီယာပန်တယ်”

“ခူး ခူး၊ အဲဒါ တစ်ပွင့်”

“ဘာရောင်ယူမလဲ”

“ဒီအစိမ်းနုရောင်ကြီးက လှလိုက်တာ၊ အနားလည်း တွန့်တွန့် တွန့်တွန့်နဲ့ ဇာပွင့်ကြီးလိုပဲ၊ အဲဒါခူး”

“အဲဒါ ခြောက်ရော့ငါးဆယ်”

“အပွင့်တစ်ရာဈေးလား”

“တစ်ပွင့်တည်း”

“မြတ်စွာဘုရား”

“လက်ကိုင်ပန်းအတွက် ခရမ်းရောင်ယူရင်တောင် တစ်ပွင့်ကို လေး ရော့ငါးဆယ်၊ နှစ်ပွင့်ကို ကိုးရာ”

“ခင်ဗျား နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ရမှာ လဲ၊ ခုမှ တွေ့တဲ့ လူကို”

ငွေပင်ဆင့် ငိုချင်သွားရသည် ။ စိတ်ပျက်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း၊ သူများ တွေ ပန်းရောင်းပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာလျှင် နှစ်ရာတန်တွေ၊ ကိုး ဆယ်တန်တွေ၊ ငါးရာတန်လည်း ပါရဲ့ ၊ ပိုက်ဆံ အထပ်လိုက်ကိုင်လာမြဲ။ ကိုယ့်ကျမှ ပန်းသုံးဆယ်ဖိုး ဝယ်သည့်သူနှင့် လာတိုးနေတော့သည် ။ မျက်စိရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ကောင်လေးသည် ကိုယ့်ထက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် ကြီးနိုင်ပေမဲ့ ချောချောမောမော နုနုဖပ်ဖပ်လေး ဖြစ်နေပြီး စိတ်ကလေးမှ နှံ့ရှာရဲ့ လားမသိ။

သနားစရာတောင် ကောင်းနေပြီထင်ပါရဲ့ ။

“ပေါ့တဲ့ ပန်းတွေ ရှိပါတယ်ဗျာ၊ သုံးဆယ်ဖိုး ဝယ်ရင် ဆယ့်လေးငါး ပွင့်တောင်ရမှာ ”

“ဆယ့်လေးငါးပွင့်တော့ မရဘူး၊ အလွန်ဆုံး ရရင် ဆယ်ပွင့်ပေါ့၊ ဂန္ဓာမာတို့ ရေမွှေးနှင်းဆီတို့ ရချင်ရနိုင်တယ်၊ ဒီခြံက သစ်ခွချည်းစိုက်တာ ”

စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြရင်း ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ ကံမကောင်းရပါ လားဟု တွေးလျက် စိတ်ပျက်ရသေးသည် ။ သနားလည်း သနား၏။ ရူးကြောင်ကြောင်လေးဆိုလျှင်တော့ ကြောက်စရာ။

“ဈေးပေါပေါ မရှိဘူးလားကွာ ရှိမှာ ပါ၊ ရှာကြည့်ပါဦး”

“အင်ဒရိုဘီယမ်း ခပ်သေးသေး နှစ်ပွင့်ရမယ်၊ တစ်ပွင့် ဆယ့်ငါးကျပ်၊ အဲဒါ ဈေးအနည်းဆုံး ပဲ၊ အင်ဒရိုဘီယမ်ထဲမှာ တောင် ဒိုရင်းဒေဝီဆီဆို ရင် တစ်ပွင့်ကို နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်၊ သုံးဆယ်၊ ဗင်ဒါတွေက သုံးဆယ်က နေ တစ်ရာအထိ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ကတဲလီယာတွေက သုံးရာကနေ တစ်ထောင်ထိရှိတယ်၊ တစ်ပွင့်ဈေး”

“မြတ်စွာဘုရား”

ကိုယ့်နဖူးကိုယ် နာသည် အထိ ရိုက်ပစ်လိုက်မိတော့သည် ။ သည် ခြံ ထဲရောက်ခါမှ ကုသိုလ် တွေလည်း ရနေသည် ။ ဘုရားချည်း တနေရသည် လေ။

“ဘယ် မင်္ဂလာဆောင်နိုင်တော့မှာ လဲ”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ညည်းရင်း ငိုချင်စိတ်ပေါက်သွားရသည် ။ ဖေ ဖေ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ပန်းဖိုး ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ တွေးရင်း တကယ်ကြီးကို ငိုချင်လာမိတော့သည် ။

“မိုင်ဖားသား”

ရေရွတ်သံက ကျယ်သွား၏။

“ရက်စက်တယ်ကွယ်လေ့ နော်”

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြောနေကျအတိုင်း ပြောတာမျိုး စိတ်ထဲက ကူးတာပေမဲ့ အသံထွက် တာကို ပြန်သိမ်းဖို့ သတိရချိန်က အများကြီး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ မျက်စိရှေ့မှ ကောင်မလေး လွင့်ခနဲ နေအောင် ပြေးတော့၏။ သူမကလေးကလည်း ကိုယ့်လိုပဲ စိတ်ထဲရှိသမျှ အသံထွက်တတ်သူကလေး ထင်ပါရဲ့ ။

“ဖေဖေရေ ဆန်းတပြားပြား မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးကျမှ ကပ်ရူးသွားတဲ့ အရူးတစ်ယောက် ပန်းဝယ်လာလို့ ဖေဖေရေ လက်ကုန်ပဲ” တဲ့ ။

*

“အလုပ်လာလျှောက်တာလား”

“ခင်ဗျာ”

မမ လှလှလေးပါလား။ ကိုယ့်ထက် နှစ်နှစ်, သုံးနှစ်လောက်တော့ ပိုကြီးနိုင်သည် ။ သို့ပေမဲ့ မျက်ကြောစင်းနှင့်အတူ ခြုံထားသည့် လူ့န္တရောင်က ထူထဲလုံ့လဲလွန်းသည် ။ ရှိရင်းအသက်ထက် အများကြီး ပိုရင့်ထားသည် ။ လိုအပ်စွာ ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သလို မိသားစုထဲမှာ အကြီးမို့ သဘာဝကျစွာ သည် ဂိုက်ဖမ်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ စောစောက ကောင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆင်သလိုလိုလည်း ရှိသည် ။ နည်းနည်းကလေးမှ မဆင် ဟု လည်း ဆိုနိုင်၏။ ပုံစံချင်းက ဆန့်ကျင်ဘ

က်။

အသားဝင်းဝင်း၊ ဆံပင် မှောင်မှောင်၊ နဖူးပြေပြေလေးက ကြည့်
ကောင်းလွန်းသည်။ ။

“သတင်းစာ ကြော်ငြာ တွေ့ပြီး လာခဲ့တာလား”

“ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ သတင်းစာ မဖတ်ရသေးပါဘူး
”

“ဒါနဲ့ အလုပ်လာလျှောက်တာဆို”

‘မပြောမိသေးပါလား’ဆိုသည့် ဝါကျကို ကြပ်တည်းစွာ
ထိန်းချုပ်မျိုးချပစ်လိုက်ရသည်။ ။ စင်စစ် ခင်ဗျာ ဆိုသည့် အာမေဍိတ်
တစ်ခွန်းပဲ ထွက်ရသေးသည်။ ။

“ဒီလိုပါ”

သည် အိမ်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ။ ပေးနိုင်နေပြီ။ အလုပ်သ
မား မခန့်ရသေးတာလည်း သေချာသည်။ ။ ကံကောင်းလျှင် အလုပ်ရနိုင်
၏။ အလုပ်ရလျှင် နေဖို့ စားဖို့ လတ်တလော အဆင်ပြေမည်။ ချော်ကြီး
များ တောင် လဲနေမှ ရောထိုင်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဒီမှာ အလုပ်လိုနေတယ်လို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောလို့ ပါ
”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မကြာသေးပါဘူး”

“ဘယ်လောက်မကြာသေးတာလဲ”

ဟောက်လှချည်လား မမလှလှလေးရာ ဟု ပြောလိုက်ချင်၏။ ဣန္ဒြေ

မျက်နှာဖုံးလေး ပိုတင်းကာ စူစူမှောင်မှောင် ဖြစ်သွားပြီးတဲ့ နောက်မှာ လူကို တရားခံစစ် စစ်နေတော့တာပါလား။ ကိုယ်က ပန်းလိုချင်သူလည်း မဟုတ်၊ မဝယ်နိုင်ပါဆိုက ပိုမှန်သေးသည်။ ။

ရှေးစကားပုံကတော့ ငွေတစ်မတ်နှင့် ငါးကြင်းခေါင်းတက်မကိုင်းနှင့် တဲ့ ။ ခုခေတ်တော့ ငွေတစ်ထောင်ပြည့်ရုံနှင့် သစ်ခွခြံထဲမဝင်နှင့် ဟု စကားပုံပြင်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်တွေးရင်း ပြန်လှည့်အထွက်မှာ မျက်စိရှေ့ဝင်းဝင်းကလေး သွားခနဲကျ လာပြီး မေးခွန်းတွေ ထုတ်တာခံနေရတော့တာလေ။

“ဟင်ဒီခြံမှာ အလုပ်လိုတယ်လို့ သူငယ်ချင်းက ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲ”

“တစ်ပတ်လောက် ရှိပါပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“သတင်းစာထဲမှာ ဒီနေ့မှ ကြော်ငြာပါလာတာ”

“ဒါပေမဲ့ လူပြောသူပြောနဲ့ သိနိုင်တာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိနေတယ်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းပေါ်ကပါပဲ”

“နာမည်ပြော”

“နေရဲ”

“ဘာ လာကဗျာဆန်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ် နေရဲ့ပါ။ နေရဲ့ ထိုင်ရဲ့ လောကကြီးမှာ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘော၊ နေပူထဲလည်း နေရဲ့တယ်၊ ခရောင်းလမ်းကို လည်း လျှောက်ရဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သဘော၊ ကျွန်တော့် နာမည်က နေရဲ့၊ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ညီအစ်ကို သုံးယောက်လောက်ရှိရင် ထိုင်ရဲ့တို့ လျှောက်ရဲ့ တို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဟေ့ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ညီမတွေ အစ်မတွေပါရှိရင် ရယ်ရဲ့တို့ , ပြုံးရဲ့တို့ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ခုခေတ် နာမည် တွေက လည်း အဆန်းသား၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆို လူမမှ ညှိတဲ့ နာမည်ကို မှ ညှိပေးတာ၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စတန့်ပဲ၊ မမနာမည်ကကော ဘယ်သူလဲ”

“တိတ်စမ်း”

“ဟုတ်”

သူနာမည် ‘မတိတ်စမ်း’တော့ ဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။

“မင်း ... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီခြံထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ ပန်းခိုးမလို့ လား၊ ခိုးများ ပြီးနေပလား”

“ဟာဗျာ လွယ်အိတ် ဘာညာလဲ မပါဘူး၊ ဘယ်က ခိုးရမှာ လဲ၊ ငါးပါးသီလထဲမှာ အဒိန္နဒါနာကံ ကျွန်တော် လုံတယ်”

“ကျန်တာတွေ မလုံဘူးပေါ့”

“ကာမေသုကြီး လည်း လုံပါတယ်၊ ပြောရမှာ ရှက်လို့ နှစ်ပါးလုံတယ်

“မုသာဝါဒမှ မလုံတာ၊ ခုပြောခဲ့သမျှတွေဟာ အလိမ်ချည်းပဲပေါ့၊ မင်း လူလိမ်”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော့်ရုပ်က ဘာရုပ်ပေါက် နေလို့ လဲ၊ လူတကာက သနားကမားလေး ပြောကြပါတယ်”

သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းပြောလေ့မရှိခဲ့ ပါ။ ရယ်စရာနှင့် ဟာသ ချည်းပြောခဲ့ကြ၏။ လူဆုံပြီဆို သူက ရယ်စရာပြော၊ ကိုယ်က ရယ်စရာပြော၊ ပြောချင်လွန်းလို့ ကို လုပြော၊ လုရယ်နှင့် စကားသံတွေ လုံးထွေးကာ ဟေးလားဝါးလား နေခဲ့ကျင့်ကြီး က နေရာတကာ ပါနေတာ ခက်ပြီ။

“ကဲ ရှေ့ကသွား။ အိမ်ထဲဝင်၊ လှည့်ပြေး လည်း လွတ်မယ် မထင် နဲ့ ၊ တစ်ခွန်း အော်လိုက်ရုံနဲ့ အယ်လ်ဆေးရှင်းသုံးကောင် ပြေးထွက်လာ မယ်၊ ဘယ်လိုပြေးလို့ မှ မလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာယုံ”

“မပြေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်က အလုပ်လာလျှောက်တဲ့ သူပဲ။ အလုပ်အကြောင်းတောင် မပြော ရသေးဘူး၊ မမက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြ စ်လို့ လူလိမ် စွပ်စွဲနေတာလဲ”

“မင်း စကားပြောတာ ပြက်တိပြက်ချော်နဲ့ ၊ အဓိပ္ပာယ် လည်း မရှိဘူး
”

“ခုခေတ်မှာ ကောင်မလေးတချို့တောင် ဒီလိုရွတ်ပြက်ပြက် ပြော သေးတာပဲ၊ ဘာခေါ်မလဲ၊ ခေတ်ပျော်စကားပေါ့”

“အိမ်ထဲဝင်”

“ဝင်ပါတယ်၊ လက်မြှောက်ရဦးမလား”

“မလိုပါဘူး ရှေ့ကသာ ဖြည်းဖြည်းသွား၊ အသားတွေ တစ်စစီ မ

စုတ်ချင်ရင်ပေါ့”

“ဘယ်စုတ်ချင်ပါ့မလဲ၊ အလုပ်တောင် မရှိသေးဘူး၊ ဆေးကုစရာ လည်း ပိုက်ဆံ မရှိဘူး”

နေရဲ မမလှလှလေးကို ကျောခိုင်းလျက် အိမ်ကြီးဆီသို့ လှည့်လိုက်၏ ။ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ရင်း လိုအပ်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ဟာ မာလီလားဟု တွေးကာ လုပ်နိုင်ပါ့မလား စိုးရိမ်သည် ။ ပင်ပန်းမှာ ကို နေရဲမကြောက် ပါ။ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ က ပညာလိုသည် ။ ဝါသနာလည်း ပါမှ ၊ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ လည်း ပန်းတွေရှိသည် ။ စီးပွားဖြစ် အလုပ်မဟုတ်တာတောင် မာလီတစ်ယောက် ခန့်ထားရသည် ။ ရွှေကိုယ်တော် မာလီကလည်း ကြီးကျယ်၏။ သူက စိုက်ပျိုးရေးပညာရှင်ကြီးတစ်ဆူ နေရာမှာ နေသည် ။ ပန်းတွေကို အိမ်ရှင်က ဆင်းခူးလျှင်တောင် မခူးတတ်လျှင် အပင်နာသည် တဲ့ ။

★

“ဟိုက်”

ဦးကျော်ဆင့်က အံ့အားသင့်ဟန်မှာ ရယ်စရာစွက်၍ အကြီးအကျယ် အံ့ဩပြလိုက်သည် ။

“နေ့ပြော နောက်ကြည့်တဲ့ ၊ အတင်းပြောရင်း လူမိတာ၊ သမီးကြီးကို မျက်နှာကြော တင်းတယ်လို့ ဖေဖေပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဘယ်သူမှန်းမသိ ဝင်ပြောနေတာကွ”

ဦးကျော်ဆင့်က ရယ်၍ ပြော၏။ ဒေါ်တင်မေရီနှင့် မော်လွန်းတို့ က ဝိုင်းရယ်ပေးသည် ။ ရယ်ရင်းမှ ဒေါ်တင်မေရီ၏ မျက်လွှာများ မှေးစင်း

ကျသွားရသည်။ သမီးကြီး ရွှေပင်ဆင့်၏ ဘေးမှာ ခေါင်းတစ်လုံးစာပိုမြင့်၍ ရပ်နေသူကို စူးစူးငေးငေး ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ယောက်ျား မျက်နှာ ငယ်ငယ်နုနုလေးက တစ်စုံတစ်ခုကို မှတ်မိလိုက်စေ၏။

“ဟင်”

အာမေဩတ်တိုးတိုးတစ်ခု ထွက်ကျတော့သည်။

“ဟော ဖေဖေ၊ အဲဒါ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ ပန်းဖိုး မတတ်နိုင်လို့ စိတ်နောက်သွားတဲ့ အရူး၊ သမီး အဲဒါ လာတိုင်တာ”

ဦးကျော်ဆင့်က သမီးငယ် ‘အရူး’စွပ်စွဲသည့် ကောင်ချောလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မေးခွန်းတွေကို တစ်ခုမှ ကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်ဘူး၊ ဖြီးဖြီးဖြန်းဖြန်း လုပ်နေလို့၊ လူလိမ် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ရွှေပင်ဆင့်ကလည်း တိုင်၏။

ကိုယ်ကျိုးနည်း ပုဒ်မတွေက များ ပါဘိ။ အရူးတဲ့ ။ လူလိမ်တဲ့ ။ ကောင်းကွက်တစ်ကွက်မျှ မရှိ။ နေရဲ ရယ်ချင်လာသည်။ သူများ ခြံထဲ သူစိမ်းတွေကြားထဲ ငွေလေးတစ်ထောင်ပြည့်ရှိနှင့် ဝင်လာခဲ့ ပေမဲ့ နေရဲမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိပါ။ ယောက်ျားပဲ ဒေါင်လိုက်ကျကျ ပြားလိုက်ကျကျပေါ့။

နာမည်ကိုက နေရဲ။

ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးထားသည့် နာမည်။ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ သတ္တိပြည့်သည် ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်သည်။ နေပူထဲလည်း နေရဲသည်။ ခရောင်းလမ်းလည်း လျှောက်ရဲသည်။ တွေးရင်းက အဆို

တော် အေးအေးအောင်၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုတောင် ဟစ်ဆိုပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။ ။ တေးရေး ‘မောင်တည်ငြိမ်’ပါဟု သီချင်းပဟေဠိတောင် ဖြေဆိုပြလိုက်ချင်သေးသည်။ ။ အဲသည် လို ဂျစ်ကန်ကန် ရွတ်တွတ်တွတ် နေရဲပါ။

ရွှေပင်ဆင့်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးသည်။ ။

“ဟိုက်”

အောင်မယ်လေး မအော်မိအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။ နေပူထဲမှာ နေရဲပေမဲ့ သူတို့ နှင့်တော့ ဖက်မကိုက်ရဲပါ။ ခွေးကြီးသုံးကောင်။ ဝက်ဝံကြီးတွေ လေးဖက်ထောက်နေသလား ထင်ရ၏။ အယ်လ်ဆေးရှင်းကြီးတွေ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာပါလိမ့်။ သူတို့ သခင်မနားသို့ ကပ်၏။ နေရဲကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း လူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို စစ်ဖို့ ဆေးဖို့ အိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းရတာ ဖြစ်မည်။ သည် လောက် အဖိုးတန် အပင်တွေစိုက်ထားမှ တော့ သည် လောက် ခွေးတွေ ရှိမှ ဖြစ်မည်လေ။

နေရဲက ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေသူအားလုံး၏ မျက်နှာများကို တစ်ခုချင်း ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီးက နည်းနည်းဖိုင့်၏။ မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာထားကို ပိုင်၏။ မျက်ဝန်းများက ထက်မြက်နေကြသည် ဟု ကောက်ချက်ချသည်။ ။ အမျိုးသမီးကြီးက ကိုယ့်ဘာသာ အေးရာအေးကြောင်း ရှာနေတတ်မည့်ပုံ ပေါ်သည်။ ။ ကိုယ့်ထက် အသက်ပိုကြီးမည့် ယောက်ျားပျိုကို တော့ သတိထားပြီး ဂရုတစိုက် ပေါင်းရမည်ဟု မှတ်ချက်ချဖြစ်လေ၏။

ဧည့်ခန်းမှာ ရပ်ရင်း အိမ်ရှင်ခွင့်မပြုသေးသည် မို့ ကုလားထိုင်တွေ ပေါ်မှာ ဝင်မထိုင်ရသေးပါ။ နေရဲ၏ အငြိမ်မနေတတ်သည့် မျက်စိများ

က ရွှေလျားကစားရင်း စားပွဲနိမ့်လေးပေါ်သို့ ရောက်သည်။ သတင်းစာ တစ်စောင် ဖြန့်လျက်သား တင်ထားသည်။ စာမျက်နှာဆယ့်လေး၏ အလယ်နားဆီမှာ ကြော်ငြာကြီးနှစ်ခုက ပေါင်ကြီးကြီးခတ်ပြီးမှ စာချောင်ချောင်ရေး၍ ငွေကုန် ကြေးကျခံကာ ထည့်ထားတာကို ယှဉ်လျက်သား ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ခုက သားစွန့်တဲ့။

တစ်ခုက အလိုရှိသည် တဲ့။

တက်ကြွဖျတ်လတ်သည့် လူငယ်တစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းတွေက ကြော်ငြာ နှစ်ခုလုံးကို ဖတ်ဖို့ အတွက် အချိန် ငါးမိနစ်ပြည့်အောင် မသုံးလိုက်ရပါ။

“ကျွန်တော့်နာမည် နေရဲပါ အန်တီ၊ ဒီသတင်းစာ”

ကြော်ငြာ တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အလုပ်လာလျှောက်တာပါ”

“ဟင် စောစောကပြောတော့ တစ်မျိုး”

အသွက်မလေး၏ အသံ ထွက်လာကတည်းက ဖြေရှင်းချက်ကို ဝေဝေဆာဆာပေးဖို့ ပြေးလွှား တွေးတောပစ်လိုက်ရတော့သည်။

“မမကိုပြောတော့ သူ့အလုပ်လာလျှောက်တာတဲ့ ”

မျက်နှာကြောရှင် မမလေးက တစ်ခွန်းလှည့်ပြောလေ၏။